

L'hospital infantil quàquer de Polop en la Guerra Civil Espanyola

Rosa CLIMENT

Aquest hospital estava ubicat en la pedania de Xirles, en una partida rural anomenada Montroi, en una finca de la família Centella de la Vila, amos del xalet del carrer Colom de la Vila Joiosa.

Anteriorment, l'hospital estava a Alacant, però els freqüents bombardejos patits per la ciutat van fer que es traslladar a Polop.

Jo tenia 11 mesos quan vaig ser-hi ingressada, aconsellada ma mare per un pediatra alacantí, don Pedro Herrero. Aquest pediatra estava al front d'una institució anomenada "La Gota de Leche", on s'atenia a xiquets amb problemes de nutrició. El meu aparell digestiu, per alguna raó, rebutjava tot allò que ingeria. És per això que el pediatra va recomanar el meu ingrés en l'esmentat hospital.

Va ser muntat pels quàquers, organisme que també tenia hospitals, en aquella època, a Múrcia i Almeria. Estava atés per personal sanitari femení. Les infermeres eren angleses (i irlandeses) i americanes. La responsable administrativa i màxima impulsora fou la irlandesa Mary Elmes. Recentment he sabut que la filla de Mary Elmes ha visitat Polop per conèixer el lloc on sa mare va treballar solidàriament.

A la finca hi havia un total de 36 xiquets i xiquetes. De la Vila Joiosa n'érem dos: un xiquet i jo. Pel que em va explicar ma mare, jo era la més menuda i això feia que fóra le més "mimada", fins i tot em van tenyir els cabells de ros, amb aigua oxigenada!!!, fet que va sorprendre molt la meua família quan vaig tornar a casa.

En aquella època, podeu imaginar que el transport no era un AVE! La gent es movia amb carro. La meua mare tenia un germà que anava cada setmana a Polop per qüestions de faena i això facilità que ma mare i el meu germà pogueren anar a Polop a vore'm. Però quan ho feien, com jo era molt menuda i estava molt primeta, ells es quedaven molt gelats en el moment del comiat i sembla que jo plorava molt quan mamare se n'anava. Aleshores, les infermeres van dir que no era convenient que ma mare i jo ens veiérem. I a partir d'aquell moment sols li permetien veure'm pel forat del pany. Quan ja no plorava tant en les visites familiars –potser perquè ja no reconeixia ni la pròpia mare-- era ella la que plorava quan s'acomiajava.

Totes les setmanes, ma mare, Pepa Server, veia passar camions d'aliments infantils amb el rètol de "Ayuda a los niños", que descarregaven en el port d'Alacant. Eixos aliments els enviaven a Espanya els quàquers americans.

Vaig romandre sis mesos i em vaig recuperar miraculosament, amb gran alegria per a la meua família i va ser un tracte excel·lent el que vaig rebre. I recorde amb emoció com la meua mare sempre explicava que “si no s’haguera acabat la guerra, encara hi series...” A tall d’anècdota, he de dir que li van regalar a ma mare un lot d’aliments infantils d’una qualitat que no enveja gens als aliments que actualment hi ha al mercat per a nadons. Aquest regal va ser a ma casa durant una pila d’anys i això va fer que se’m gravaren més en la memòria aquells fets.